

LLIBERT FERRÍ

Argentina no para de plorar

Una Evita postmoderna i patètica. Així ha estat titllada Hilda González de Duhalde, la dona del president de la República, pels que contemplen, impotents, una Argentina que es precipita trasbalsada per l'etern retorn. Hilda González, coneguda familiarment com *Chiche*, és la ministra d'Afers Socials del seu marit i president, un càrrec i una posició calcada a la de la relació que Eva Duarte va tenir amb Juan Domingo Perón. Aquelles campanyes pels descamisats, més pròximes a la beneficiència que a la justícia distributiva (i sempre finançades a força de fabricar més paper moneda) han estat més rendibles com a material de melodrama i opereta que no pas com a projecte polític. No cal dir, doncs, que el justicialisme populista que ara intenten ressuscitar Eduardo Duhalde i Hilda *Chiche* González és una nova

caricatura d'aquell obrerisme messiànic i corrupte que des de fa més de cinquanta anys no ha deixat d'amargar i de fer plorar l'Argentina.

No volent ser de dretes ni d'esquerres, el peronisme s'ha nodrit del pitjor de totes dues coses: tant els feixistes de López Rega i de la Triple A com la guerrilla urbana del Montoneros es proclamaven hereus de Perón i Evita. Alhora les bases sindicals del justicialisme, la CGT, i les seves trames mafioses han impedit l'estructuració d'una esquerra democràtica i d'una dreta liberal. Els que volien homologar-se amb la socialdemocràcia i el centredreta europeus no tenien més remei que refugiar-se a la Unió Cívica Radical, finalment penetrada per tots els mals del peronisme.

Perquè l'Argentina no només s'enfronta amb una fallida econòmica sinó tam-

bé amb l'esmicolació d'una classe política que per la gent del carrer és, simplement, una colla de lladres. Com ha arribat un dels països potencialment més rics del món a acumular un deute extern de gairebé 150.000 milions de dòlars? Però anant una mica més enrere, com va ser possible que l'estat més culte i refinat d'Amèrica Llatina patís l'esclat de crueltat militar que entre 1976 i 1983 va provocar la mort de 30.000 persones?

L'Argentina no ha resolt el present perquè arrossega massa passat. Fan por els "termors" del president Duhalde a un bany de sang mentre *Chiche* prepara els serveis assistencials. Són retòrica i gestos que recorden que el peronisme, per aconseguir, recuperar o mantenir el poder, no ha dubtat a dinamitar els períodes de fràgil normalitat constitucional i empènyer el país cap a aventures demagògiques que sempre han acabat en bancarrota econòmica, violència, cop d'estat i torna a començar. Si aquesta vegada els militars no treuen els tancs no serà per falta de ganes sinó perquè els Estats Units ja no ho necessiten.

SALVADOR COT

Mira'ls, que macos!

En general els responsables polítics que ens manen no tenen una gran opinió de nosaltres. En el fons pensen que "la gent" (és a dir, vostè i jo) no entén ben bé les coses que els convenen, i a ells, els toca gestionar tot de problemes que són massa complicats d'explicar. Ens tracten (per al nostre bé) com una massa informe de persones indistingibles que només vol tenir serveis de luxe pagant pocs impostos. En fi, que tots plegats som una colla d'imadurs que votem el que surt més vegades a la tele. Per això ens han de recordar constantment que hem de pagar impostos, que ens hem de cordar el cinturó de seguretat i que hem de votar encara que ens faci mandra. I per totes aquestes raons, també, estan preocupats pel que ens puguin dir a la tele, perquè com que ells saben que

ens ho creiem tot, doncs s'ha d'anar amb compte, no sigui que descobrim que els reis no són els polítics i que som nosaltres els que els donem regals.

Però com que, d'alguna manera, som els clients dels polítics, ells sempre ens donen la raó. Ara ja no ens diuen "súbdits", ni tan sols "poble"... Ara som "ciutadans". I no només això, sinó que darrerament som més encara, som "ciutadans europeus". Això vol dir que, com que ens han pujat de categoria (gràcies a ells, és clar, que han estat a moltíssimes reunions que nosaltres ni valorem ni comprenem) ens han de fer entendre, a poquet a poquet, que hem de ser dignes del que ells han aconseguit mentre nosaltres estàvem treballant unes horettes i anant després al cine o a la platja.

Per tant, el millor mètode és tractar-

nos com a nens petits i exaltar amb grans escarafalls qualsevol coseta que ens hagin manat i que nosaltres hàgim fet bé. I l'última és això de l'euro. Es veu que estan molt contents de nosaltres perquè hem estat capaços de canviar una moneda per una altra. Això que hem fet cada vegada que hem passat per una frontera on hi havia un senyor darrere la finestreta a qui donàvem pessetes per canviar per francs, lires, dòlars o el que fos sembla que, miraculosament, també ho hem sabut fer aquesta vegada. Mira que espaviladets, eh!, que bé que ho hem après! Ai quina gràcia!

Però encara hi ha més. Sembla que això de canviar moneda, no ho hem fet per poder seguir comprant al supermercat, no. Ho hem fet perquè som tots uns europeistes de dallonses. Per això diuen que el que volem en realitat és *més-reformesestructuralsquepermetinunamajorintegraciópolíticaieconòmica...* O alguna cosa així. Si ho diuen, és que ho devem voler, no?

Anem al cine?